

AZ ÚJONCOK MEGISMERÉSE ÉS MEGNYERÉSE

„ — mindenekelőtt meg kell tanulnunk megbecsülni az embert, megbecsülni a kádereket, megbecsülni minden egyes munkaerőt, aki közös ügyünknek hasznot tud hozni. Meg kell végre érteni, hogy a világ összes értékes tőkéi közül a legértékesebb és legdöntőbb jelentőségű tőke — az ember, maga a káder.“

SZTÁLIN

(Beszéd a Kreml Palotában, a Vörös Hadsereg katonai akadémiajának évzáró ünnepélyén, 1935. május 4.)

Ebben az évben az imperialista háborús uszítók, kardcsörtetők és atommániákusok — hatalmuk fenntartása érdekében — az agresszió útjára tértek. Megindították a háborút az ENSz lobogójának leple alatt a békés, termelő és építő munkáját végző Korea népe ellen. Elkezdődött tehát az a folyamat, melynek célja a békeszerető országok — élén a Szovjetúnió — háborúba való bekapcsolása. Mindezt abban a hitben teszik, hogy ezzel a dolgozók millióit meg tudják félemlíteni és meg tudják akadályozni a marxi-leninista eszmék gyors terjedését. A kommunizmusba vetett hitet pedig szeretnék kioltani a dolgozók millióinak tudatából.

Ezt az agresszor lépést szeretnék ezek a háborús főbűnösök tovább terjesztelni, mélyíteni és megragadják az alkalmat, hogy a békés nemzetek táborát akár közvetve — akár közvetlenül — megtámadják.

Néphadseregünkre tehát — mind nagyobb és nagyobb feladatok megoldása hárul.

A közeljövőben bevonulnak az újoncok. Ezek olyan emberek, akik még a vasfegyelmet, a harcot nem ismerik, tapasztalatlanok a harci fáradalmak elviselésében és akik csak a katonai kiképzés döntő fontosságát ismerik.

Ezekből az emberekből olyan harcosokat kell nevelni, akik képesek a magyar dolgozó nép hatalmát — minden körülmények között, minden áron — megvédeni és az imperialisták, valamint csatlóstårsaival szemben — a győztes harcot megvívni.

Ehhez a munkához kíván támogatást nyújtani e rövid tanulmány.

Mi szükséges tehát ahhoz, hogy ezt a feladatot meg tudjuk oldani?

Mindenekelőtt feltétlenül szükséges — többek között — az, hogy azokat az embereket, akik katonai szolgálatra az ország különböző részeiből, különböző üzemeiből bevonultak, megismerjük.

Szükséges ez azért, mert ezen keresztül tudunk hozzájuk közelkerülni, ebből tudjuk, hogy a nevelés munkáját hogyan kezdjük, illetve hogyan hajtjuk végre.

Meg kell ismernünk a bevonulókat

1. politikai állásfoglalását, politikai elméleti képzettségét,
2. a fegyelemhez, rendhez való viszonyát,
3. a fenytetésekhez (büntetések), dícséretekhez való viszonyát,
4. a kötelesség teljesítéséhez, a parancs végrehajtásához való viszonyát,
5. mennyire becsüli a bajtársait, embertársait, hogyan segít a másik emberen,
6. a testi és szellemi fejlettségét, foglalkozását, a munkához való viszonyát,
7. parancsnokaihoz való viszonyát,
8. családi körülményeit,
9. milyen különleges hajlamai, káros szenvedélyei vannak, nincs-e valami külön gondja.
10. Milyen a kritikához való viszonya, milyen mértékben érzékeny.

11. Az ezred pk-nak pedig ismerni kell a legkiválóbb és leggyengébb embereket névszerint, kikre különös gonddal ügyel.

Nézzük meg, hogyan lehet mindezeket a felsorolt kérdéseket valóban egy-egy embernél megismerni, megtudni és azt, hogy ennél a munkánál mire támaszkodjon a parancsnok.

Első követelmény, hogy a Párt és a DISz szervezeteket meg kell alakitani. Egy percig sem lehet egyetlen katonai szerv sem Párt és DISz szervezet nélkül. Erre a két szervezetre kell támaszkodni a parancsnoknak. Támaszkodjon ezenkívül a politikai tisztre, vezetőre, a Párt és a DISz szervezetek vezetőségére, szakasz- és rajbizalmiakra. Ezek az emberek állandóan az egység között élnek, minden megnyilvánulást ismernek, állandóan beszélnek az emberekkel, így tehát megismernek mindenkit. A parancsnoknak ezekkel az emberekkel szorosan együtt kell dolgozni.

A következő támaszai a parancsnokoknak a rajparancsnokok, akik a rajuk minden beosztottját ismerik.

Ezen túlmenően pedig igen fontos, hogy a parancsnok személyes tapasztalatokat szerezzen. Ragadjon meg minden alkalmat és személyesen beszéljen újoncaival, ismerje meg őket, tudja meg a fenti szempontokat és minden alkalommal igyekezzék személyes benyomást szerezni. Lássa a gyakorlatok alatt, a nap minden megmozdulásában embereit.

A parancsnokok tehát, ha a fenti kérdéseket megismerik és az előbb elmondottakra támaszkodnak, akkor minden emberrel a megfelelő módon tudnak beszélni, így a kiképzés munkáját valóban jól és helyesen fogják megoldani. Ezeken keresztül tudni fogják, hogy melyik ember mire alkalmas és ennek megfelelően osztja be (pl. őrszolgálat, lovász, gépkocsi vezető, raktárkezelő stb.). Amikor pedig arra kerül a sor, hogy ki legyen tisztes, kiket vezényeljen tiszti iskolára, biztosan helyes lesz a választása.

A parancsnokok minden emberről vezessenek nyilvántartást, mert csak így tudják lemérni az egyes emberek fejlődését, vagy visszaesését. Erre a célra igen jó és alkalmas a „Szakasz névjegyzék”.

A kiképzés helyes megvalósítására — a megismerésen túl — igen szükséges az újoncok megnyerése.

Hogyan nyerhetjük meg az újoncokat?

Elsősorban a politikai nevelésen keresztül, melynek legjobb módja, ha hetenként legalább kétszer a századparancsnok maga vezeti azt.

Másodszor, állandó politikai felvilágosító munkával, melyet a parancsnok az egyéni beszélgetések alkalmával végez. Az alárendeltokról való szüntelen gondoskodással, mely azt jelenti, hogy maga a parancsnok pl. fárasztó gyakorlatok után nem pihenőre tér, hanem gondoskodik alárendeltjei pihenéséről, étkeztetéséről, anyagi szükségleteik kielégítéséről. A panaszok, sérelmek azonnali kivizsgálásával és azok megfelelő módon való elintézésével, — igazságossággal, mely nem a hirtelen erőszakosságon alapul, hanem a józan kivizsgáláson, a kérdések logikus következtetésén, a fenytések, dicséretetek helyes, igazságos kezelésén, a parancsnok az egyiségénél maga a fegyelmezettség példaképe legyen. Követelje meg a fegyelmet, a rendet, a parancs végrehajtását, de ő maga is fegyelmezett legyen és a kapott parancsokat minden körülmények között hajtsa végre.

A szabályzatok szerint éljen, azokat tökéletesen ismerje és példamutatóan alkalmazza. Tekintélyt tudásfölénnyel úgy tud szerezni, ha marxi-lenini elméleti tudását szüntelenül fejleszti, ha ő maga is valóban jól felkészül a politikai előadásra, a gyakorlatokat, foglalkozásokat jól előkészíti és elméletileg felkészül rá.

A parancsnok alárendeltjeit megbecsüli, tiszteletben tartja azok tudását, gyengeségük megszüntetésére alárendeltjeit fáradhatatlanul, szüntelenül neveli, tanítja, oktatja.

Mutasson rá a párttagok és DISz tagok példamutató magatartására és azon legyen, hogy minden újonca magatartását hasonlóra formálja, — ha valamelyik embernek gondja, vagy egyéb személyes ügye van, feltétlenül segítsen rajta a parancsnok. Adjon tanácsot beosztottjának, törődjék annak elintézési módjával, egyszerűen legyen bajtársa.

Ha a parancsnokok ezeket a tanácsokat megfogadják, alkalmazzák, akkor kiképzési és nevelési munkájuk ugrásszerűen javulni fog. Néphadseregünk ütőképességét így tovább fejlesztjük, a Pártunk és dolgozó népünk előtt bebizonyítjuk, hogy valóban meg is tudjuk védeni hazánkat. Munkánkban használjuk fel a Nagy Szovjetunió harci tapasztalatait, így a Szovjetunió és a nagy Sztálin vezette béketábor útmutatásával helyesen és jól fogjuk feladatainkat megoldani és helytállni a béketábor reáncsfrontszakaszán.

